

Poul Christensen: Jeg vil kun rette et Par Spørgsmaal til to af de ærede Minister. Jeg paatalte i Fjor overfor den højtærede Indenrigsminister den Langsomhed, hvormed Likvidationen i Bondestandens Sparekasse tilsyneladende gik for sig. Den højtærede Minister stillede den Gang en forlods Udbetaling til Sparerne i Udsigt, om ikke i den allernærmeste Fremtid, saa dog — det maatte jeg formode — ikke langt ude i Fremtiden. Til Dato er der imidlertid intet sket, og jeg vil derfor benytte Lejligheden til igen at spørge den højtærede Minister, om han har sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen, han gav jo i Fjor et Tilsagn. Naar jeg spørger derom, er det, fordi jeg stadig finder, at det er en Urimelighed, at man ligger inde med disse Millioner, der kun oppebærer en Rente af 3 pCt., medens vedkommende Sparere, naar de laaner paa deres Sparekassebog, maa give 5 pCt. i Rente af deres egne Penge, altsaa 2 pCt. mere, end de faar. Dette urimelige Forhold synes jeg ikke bør opretholdes i Længden, og jeg vil derfor gerne spørge, om vedkommende Minister ikke vil lægge sig noget stærkere i Selen, end det ser ud til, han hidtil har gjort, saa at Sparerne kan faa en Æ Konto Udbetaling af deres egne Penge. Samtidig vil jeg henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa et Forlydende, som er ret udbredt mellem de gamle Tillidsmænd, og som gaar ud paa, at man i Likvidationen behandler dem forskelligt. Man paastaar, at de fleste maa betale Renter af deres Garantikapital, men man siger tillige, at adskillige bliver fritagne derfor. Jeg anser det for ganske utænkeligt, at slikt skulde finde Sted. Jeg kan ikke tænke mig, at man under Likvidationen tager Renter af de fleste, men fritager maaske gode Venner derfor — det maa vel være saadanne, Rygtet taler om. Jeg vil dog gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Rygte og bede ham undersøge, hvor megen Sandhed det indeholder. Selv har jeg, som sagt, ondt ved at skænke det videre Tiltro, men Rygtet holder sig meget haardnakket. Hovedhensigten med disse Bemærkninger er imidlertid at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister: Hvornaar tror han, at den Æ Konto Udbetaling kan finde Sted,

X

som den højtærede Minister saa elskværdigt stillede i Udsigt for et Aar siden?

Det andet Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at stille, gælder den højtærede Kultusminister. Det har været omtalt og er blevet ret indgaaende drøftet i den stedlige Presse, at Ministeren tænkte paa om ikke at indstille, saa dog i høj Grad at indskrænke Sorø Akademis Godskontors Virksomhed, saaledes at det væsentlige Arbejde blev henlagt til Universitetskvæsturen. Jeg tror, at det er lige den modsatte Vej, som den højtærede Minister bør gaa. Der har i min Rigsdagstid fra alle Sider og navnlig fra Sagførernes Side i Sorø været klaget ret stærkt over Akademiets Administration. Der gik tidt Aar, inden man kunde faa endog ret ubetydelige Sager afgjort, da det stedlige Kontor ikke var udrustet med den fornødne Myndighed. Selv meget ubetydelige Sager skulde ind til Universitetskvæsturen og der finde deres Afgørelse. Jeg vil ikke her angribe den Embedsmand, der sad som Chef for Universitetskvæsturen. Han var sikkert, saa gammel han var, en overordentlig dygtig og samvittighedsfuld Embedsmand, men hans Samvittighedsfuldhed førte netop til, at han vilde gennemgaa alle selv de mindste Sager og selv træffe sin Afgørelse. Derfor gik det saa langsomt, og Arbejdet voksede ham over Hovedet. Det er i alt Fald mit Indtryk. Man har fra Sagføreres Side overfor mig anført Eksempler, der saa ganske latterlige ud. Der havde saaledes fundet et Ejerskifte Sted paa et lille Hus, der kostede 700, maaske 900 Kr., Sorø Akademi havde nogle faa Hundrede Kroner indestaande i Huset. Kontoret dernede kunde ikke give Tilladelse til, at disse Penge blev staaende, og der blev derfor indsendt et Andragende til Universitetskvæsturen. Man spurgte tilbage, hvor meget Hartkorn der var, hvor stor Besætningen var o. s. v. Man maatte paa Forhaand kunne sige sig selv, at Besætnings Værdi ved et saadant Hus var ganske ubetydelig, det kunde jo kun dreje sig om nogle Høns, ikke om større Kreaturer. Administrationen paa Stedet har langt mere Forstand paa den Slags Ting, og den bør derfor ogsaa være udrustet med Myndighed til at afgøre